

i sit Foredrag; men saaledes som jeg opfattede ham, gif hans Ytringer ud paa, at det Indtryk, som de Herrer paa den anden Side maatte have faaet af mine Udtalelser, var, at det ikke gif an at sende mig ud paa Reiser, thi saa ødelagde jeg Resten for dem. Jeg veed ikke, om det er den rigtige Opfattelse, men hvis det forholder sig saaledes, vil jeg bemærke, at jeg aldrig er bleven sendt noget Sted hen af de Herrer; naar jeg har været ude paa politiske Reiser, har jeg altid været tilkaldt af Bølgterne i den Kreds, hvortil jeg reiste, og jeg vil sige, at, hvis min Reise skulde have den Virkning, som den ærede Ordfører udtalte, kunde han jo ikke ønske noget Bedre, end at jeg hver Dag reiste. — Jeg vil med Hensyn til en mere almindelig Udtalelse af den ærede Ordfører gjøre en Bemærkning til et eneste Punkt. Den ærede Ordfører mente, at det var aldeles urimeligt under Konjunkturer som de nuværende, hvor vi havde et halvt Misvæertskaar, og ikke vidste, om det ikke vilde blive fulgt af noget et, da at opkræve saa store Skatter som dem, man bevilgede paa denne Finantslov. Jeg vil i den Anledning gjøre opmærksom paa, at de Statter, der fortrinsvis indkomme efter denne Finantslov, have det Gode ved sig, at, naar Folk ikke have Raad til at betale dem, kunne de for en stor Del selv indfranke dem. Naar man ikke har Raad til at bygge for Tiden, laaber man være, man anskaffer ikke mere Nytt, end man behøver, og end Behovet fordrer, man kan endog saa noget indfrænte Forbruget af toldpligtige Varer i den daglige Brug. Men have vi først faaet faste Skatter, Indkomstskatter, ville disse ubønhørlig blive indkrævede, hvorledes Konjunkturerne end ere, derfor kunde det nok være, at netop de daarlige Konjunkturer mere give Anledning til at beholde de Statter, vi have, end til at komme med nye, som der ikke kan gives Afslag paa, om Konjunkturerne end ere nok saa daarlige. — Jeg vil med det Samme gjøre en kort Bemærkning til det ærede Medlem for Aalborg Amts 5te Valgkreds (B. Holm). Han yttrede, at denne Tale om Thingenes Ligeberettigelse var noget Nytt, som vi ikke før havde hørt Tale om. Jeg vil i den Anledning tillade mig at anbefale det ærede Medlem at læse en Udtalelse i Landstinget af Kultusministeren, Biskop Monrad i den 13de Samling — den staar i Landstingstidende Spalte 1046 — og han vil da se, at Minister Monrad den Gang paa det Bestemte havde de Thingenes Ligeberettigelse og navnlig Landstingets Ret til i alle Enkeltheder at behandle Finantsloven og stærkt at paase, at der ikke indtog sig noget Misbrug ved Bevillingerne fra Folkethingets Side. Det er altsaa ikke noget Nytt, og jeg vil bede det ærede Medlem selv at læse efter. — Det ærede Medlem for Svendborg Amts 1ste Valgkreds (Lange) udtalte gjentagne Gange, at vi ikke skulde nøies med, hvad vi kunne faa af Gudsæiernes og Embedsmændenes

Raade i Landstinget; men det finder jeg nu ingen Anledning til at gaa ind paa her, da jeg ogsaa er rede til at optage Forhandlingerne derom med det ærede Medlem paa andre Steder. Men jeg vil ikke undlade her atter at fremhæve, at den Maade, hvorpaa det ærede Medlem og hans Venner forfægte Folkets Rettigheder, hidtil ikke har ført til Andet, end at man er kjørt fast, at man istedetfor at have hjulpet Befolkningen frem til bedre Løber, snarere har hjulpet dem fra Dynen og i Galmen.

Nær: Det er kun en kort Bemærkning, jeg vil gjøre til det ærede Medlem for Thisted Amts 2den Valgkreds (Sagd), der mener, at jeg er saa tungnem i at opfatte. Dette kan gjerne være, men saa vil jeg give det ærede Medlem en Prøve paa, at jeg husker godt. De Herrer i denne Sal, som kunde have Lykt til at se tilbage paa den Tid, da det ærede Medlem for Thisted Amts 2den Valgkreds var i Flertallet i denne Sal, kunde slaa op i Tiden, de kunne da faa at se, hvilke Lærdomme det ærede Medlem fra Thisted Amt dengang prædikede for os her, og de ville da se, hvor besynderligt de tage sig ud imod dem, han nu prædiker for os. Nu høre vi stadig og altid, at Flertallet skal give efter, det bliver sagt 1—10—100, om ikke flere Gange, men dengang det ærede Medlem var i Flertal, er jeg overbevist om, at man ikke paa noget eneste Sted vil finde, at han fandt det rigtigt, at Flertallet skulde give efter ligeoverfor Mindretallet. Jeg har — jeg havde nær sagt: desværre — det meste af den Tid, jeg har siddet her, været i Mindretal, og jeg har derfor saa gode Fornemmelser af, hvorledes det tager sig ud at sidde som Mindretal ligeoverfor de Herrer som Flertal. Da vare de ganske vist heldigere i Udsærelsen af deres Flertalsplaner, end de Andre nu ere, men jeg tror heller ikke, at der var et eneste Medlem af Flertallet, som dengang tænkte sig, at man nogensinde skulde blive regjeret paa en saadan Maade som nu her i Danmark. Jeg veed mig fri, jeg var saa ensfoldig, at jeg ikke troede, at dette kunde lade sig gjøre. Vil man svare mig og sige, at det ligger i Forfatningsforandringen i 1866, saa vil jeg sige: Ja desværre, noget Sandt kan der være deri, men saa stort et Tryk, som man nu lægger paa os og saameget, som man nu vil have os til at give efter, det turde være meget for meget. — Maaſte jeg maa gjøre en Bemærkning til det ærede Medlem, som sidst talte. Han mente, at vi førte Befolkningen fra Dynen og i Galmen; det var det Sidste, han sagde. Det er en deilig Recept at sende ud til Befolkningen med dem Paaskrift, at de skulde søge at spare paa deres Lø og deres Kaffe. Jeg tror dog ikke, at det er nødvendigt at anvise den Del af Befolkningen at spare i onde Løber. Men det var interessant at mærke den Omhu, som det ærede Medlem havde for, at